

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/791/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3212204609
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 01. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Zajacová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3212204609.3

Rozhodnutie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Zajacovej a sudcov JUDr. Márie Vrtochovej a JUDr. Denisa Vékonyho v právnej veci navrhovateľa: L., s.r.o., so sídlom L. XX, X., IČO: 35 807 598, právne zastúpený K. L., s.r.o. so sídlom R. 4, X., IČO: 36 864 421, proti odporcovi: U. G., zastúpená T. U. U. G., so sídlom Z. B. XX, X., o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou zo dňa 26. augusta 2014, č.k. 6C/217/2012 - 127, jednohlasne, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal, aby súd zaviazal odporcu zaplatiť mu sumu 175,- Eur z titulu majetkovej škody a sumu 663,84 Eur z titulu nemajetkovej ujmy a náhradu trov konania. Zároveň ním zamietol návrh navrhovateľa na prerušenie konania a odporcovi nepriznal náhradu trov konania. Súd prvého stupňa mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že dňa 22.11.2010 bol exekučnému súdu doručený návrh oprávneného na zmenu exekútora. Listom zo dňa 14.12.2010 bol exekútor vyzvaný, aby v lehote 10 dní od doručenia výzvy predložil exekučný spis, vyúčtoval trovy exekúcie a vrátil poverenie, pričom dňa 30.12.2010 súdny exekútor oznámil exekučnému súdu, že nemá vedomosť o návrhu oprávneného na zmenu exekútora a trovy exekúcie si neuplatňuje, nakoľko sú čiastočne uhradené. Dňa 18.02.2011 zaslal exekučný súd súdnemu exekútorovi návrh na zmenu exekútora s tým, aby sa súdny exekútor k návrhu vyjadril a následne ho urgoval ďalším listom zo dňa 15.04.2011. Dňa 26.04.2011 bolo súdu doručené vyjadrenie súdneho exekútora, exekučný spis a vyčíslenie trov a exekučný súd uznesením č.k. 2Er/688/2008-22 zo dňa 12.12.2011 okrem iného rozhodol aj o návrhu oprávneného na zmenu exekútora. Okrem príslušného exekučného spisu oboznámil ako listinný dôkaz aj Znalecký posudok č. 1/2014 vypracovaný Znaleckým ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave, ktorý navrhovateľ predložil za účelom preukázania výšky majetkovej škody spôsobenej nesprávnymi úradnými postupmi a nezákonnými rozhodnutiami okresných súdov Slovenskej republiky. Súd prvého stupňa po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil poukázaním na ust. § 44 ods. 8 Exekučného poriadku účinného od 01.12.2006, ďalej ust. § 3 ods. 1 písm. d/, § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1, § 9 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej len zákon č. 514/2003 Z.z.), ako aj ust. § 103, § 104 ods. 2, § 109 ods. 1 písm. b), ods. 2 písm. c) a § 154 ods. 1 O.s.p. Zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná, a preto ju zamietol. Najskôr skúmal, či sú splnené podmienky konania a bol toho názoru, že je daná jeho právomoc vo veci konať. Zdôraznil, že pokiaľ sa navrhovateľ domáha náhrady škody podľa citovaného zákona na základe nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v nerozhodnutí exekučného súdu v zákonnej lehote alebo v prieťahoch v konaní, je tak daná právomoc a príslušnosť okresného súdu tento nárok vecne posúdiť, prejednať a rozhodnúť

o ňom. Námietku odporcu o nesplnení podmienky predbežného prerokovania nároku vyhodnotil ako nedôvodnú. Podľa jeho názoru išlo v danom prípade o taký nedostatok podmienky konania, ktorý je odstrániteľný, a ktorý v konaní bol odstránený tým, že v priebehu konania uplynulo od prijatia žiadosti ministerstvom do dňa rozhodnutia súdu viac ako 6 mesiacov a ministerstvo v tejto lehote nárok navrhovateľa na náhradu škody neuspokojilo. Tým považoval podmienku, aby mohol vo veci konať a o predmete sporu vecne rozhodnúť, za splnenú, pričom uviedol, že pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia. Pripustil, že návrh mal nedostatky, no nie také, aby odôvodňovali postup súdu podľa ust. § 43 ods. 1 O.s.p., keďže navrhovateľ uviedol v žalobe rozhodujúce skutočnosti a z označenia veci bolo možné zistiť, z ktorej konkrétnej exekučnej veci svoj nárok odvodzuje. Konštatoval, že navrhovateľ svoj nárok na náhradu škody skutkovo zdôvodnil a nie je potrebné, aby ho aj právne posúdil. Pokiaľ ide o navrhovateľom tvrdené nerozhodnutie exekučného súdu o návrhu na zmenu exekútora v zákonnej lehote, resp. prieťahy v konaní, dospel k záveru, že k takémuto nesprávnemu úradnému postupu zo strany exekučného súdu došlo. Poukázal na to, že exekučný poriadok v ust. § 44 ods. 8 stanovoval 30 - dňovú lehotu na rozhodnutie súdu o zmene exekútora od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora, pričom exekučný súd rozhodol o návrhu oprávneného po uplynutí tejto lehoty, a to s omeškáním viac ako 11 mesiacov. Podľa jeho názoru nemožno ust. § 9 ods. 2 zákona v znení účinnom od 01.01.2013 v danej veci aplikovať, keďže o návrhu na zmenu exekútora bolo rozhodnuté podstatne skôr, než nadobudlo účinnosť uvedené ustanovenie, a taktiež navrhovateľ svoj nárok uplatnil skôr, než nadobudlo účinnosť uvedené ustanovenie. Uviedol, že navrhovateľ podal žiadosť o predbežné prerokovanie a aj žalobu pred nadobudnutím účinnosti uvedeného ustanovenia a hoc sa javí byť uvedené ustanovenie procesného charakteru a novela zákona, ktorou bolo zavedené, nemá žiadne prechodné ustanovenia, nemožno ho použiť, pretože by to považoval za retroaktívne a navrhovateľ sa svojho nároku na náhradu škody začal domáhať v čase, keď uvedené ustanovenie nebolo účinné a nebolo tak ani povinnosťou navrhovateľa podávať sťažnosť na prieťahy v konaní, prípadne iným, v uvedenom ustanovení uvedeným prostriedkom preukazovať základ svojho nároku na náhradu škody. Napriek nesprávnemu úradnému postupu exekučného súdu, nedodržaniu zákonnej lehoty a prieťahoch pri rozhodovaní o návrhu oprávneného na zmenu exekútora, navrhovateľovi náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy nepriznal a uviedol, že navrhovateľ nepreukázal výšku majetkovej škody relevantnými dôkazmi. Za takýto nepovažoval ani Znalecký posudok č. 1/2014 Znaleckého ústavu Ekonomickej univerzity v Bratislave, ktorý majetkovú ujmu navrhovateľa v prípade nesprávneho úradného postupu súdu pri rozhodovaní o návrhu na zmenu exekútora stanovuje na sumu výške 31,68 eur, a to v každej takejto veci bez toho, aby boli zohľadnené konkrétne okolnosti každého jedného prípadu rozhodovania o návrhu oprávneného na zmenu exekútora. Takto určenú škodu označil len za paušálnu bez zohľadnenia konkrétnych nákladov na konkrétnu činnosť oprávneného v jednotlivej exekučnej veci. Okrem toho uviedol, že posudok vychádza len z podkladov navrhovateľa, ktoré znalec skontroloval len po formálnej stránke a keďže výška škody je určená iba paušálne bez vzťahu ku konkrétnej exekučnej veci, nemohol ju akceptovať ako spoľahlivo preukázanú, a to zvlášť keď znalec kontroloval iba formálnu stránku podkladov. Uviedol, že v danej exekučnej veci oprávnený nežiadal informáciu o stave rozhodovania exekučného súdu o jeho návrhu na zmenu exekútora, neurgoval exekučný súd, a preto nepovažoval za zrejmé, ako vôbec mohol mať nejaké výdavky na mzdy, informačný systém a vyhotovenie písomnosti adresovaných exekučnému súdu. Okrem toho zdôraznil, že telekomunikačné výdavky oprávneného a poštovné výdavky oprávneného nie sú majetkovou škodou, na preukázanie výšky ktorej je potrebné znalecké dokazovanie. Exekučný spis exekučného súdu neobsahoval žiadnu písomnosť a ani úradný záznam, z ktorých by bolo zrejmé, že oprávnený písomne alebo telefonicky urgoval exekučný súd na rozhodnutie o návrhu na zmenu exekútora. Majetková škoda pritom nevyplývala ani z exekučného spisu tunajšieho súdu. Ďalej skonštatoval, že navrhovateľ zároveň žiadnym dôkazom nepreukázal a ani nenavrhol žiaden dôkaz na preukázanie priamej príčinnej súvislosti medzi nerozhodnutím exekučného súdu v zákonnej lehote a majetkovou škodou a nielenže nepredložil a nenavrhol žiadne dôkazy na preukázanie týchto nákladov, ale ani len konkrétne neoznačil samotné listiny, ktorými urgoval exekučný súd, alebo ktoré boli z jeho strany vyhotovené a adresované pôvodnému exekútorovi. Pokiaľ ide o náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, konštatoval, že by bolo možné ju navrhovateľovi priznať v prípade, že iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom. Upozornil, že navrhovateľ ani len nenavrhol žiaden dôkaz, ktorý by mal preukázať, že samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením. Zastával názor, že takéto konštatovanie, pokiaľ by sa ho navrhovateľ domáhal a pokiaľ by tomu nebránili iné dôvody, by bolo postačujúcim zadosťučinením. V danej súvislosti dôvodil, že účinky pôvodne podaného návrhu na vykonanie exekúcie zostali zachované a pôvodný súdny exekútor mal a mohol pokračovať

v exekúcii až do rozhodnutia exekučného súdu o návrhu na zmenu exekútora. Okrem toho považoval zdôvodnenie uplatneného nároku v súvislosti s označenou exekučnou vecou za zjavne neopodstatnené, keď uviedol, že riziká, ktorým mal byť navrhovateľ vystavený v dôsledku nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, sú ničím nepreukázané a nepodložené tvrdenia. Ďalej pripomenul, že už pôvodný exekútor podal návrh na zastavenie exekúcie pre nemajetnosť povinného ešte pred tým, ako oprávnený navrhol zmenu exekútora. Navrhovateľovi nepriznal požadovaný nárok na náhradu nemajetkovej ujmy aj z toho dôvodu, že ako oprávnený v exekúcii zanedbal prevenčnú povinnosť, žiadnym spôsobom sa od podania návrhu na zmenu exekútora až do rozhodnutia o tomto návrhu nezaujímal, v akom štádiu je rozhodovanie o tomto návrhu. Tvrdené urgencie exekučného súdu navrhovateľ nepreukázal, dokonca podľa obsahu exekučného spisu sa ani len neinformoval o stave konania. Pokiaľ by teda navrhovateľovi aj nejaká ujma vznikla, zvýšili sa jeho riziká, alebo skutočne mali byť negatívne ovplyvnené jeho ďalšie podnikateľské aktivity práve v dôsledku nedodržania zákonnej lehoty exekučným súdom pri rozhodovaní o návrhu na zmenu exekútora, rozhodne k tomu prispel aj samotný navrhovateľ, keď sa ako oprávnený nezaujímal o stav rozhodovania v jeho veci a nevyužil zákonné prostriedky nápravy. Do jedného z konaní v obdobnej veci založil navrhovateľ originál znaleckého posudku, ktorý považoval za dôležitý dôkaz vo veciach jeho viacerých žalôb, ktorými sa domáha nárokov z titulu zodpovednosti štátu za nesprávny úradný postup exekučných súdov. Súd prvého stupňa do tohto spisu síce založil kópiu posudku, no vykonanie dôkazu touto listinou nevykonal. Tento posudok nepovažoval za dôkaz, ktorý by mal význam v prejednávanej veci. Z ústavnej sťažnosti, ktorú mal navrhovateľ v tejto veci podať, vyplynulo, že mienil v tomto konaní navrhnúť vypočutie svedkov, a to z osôb pôsobiacich na súde vo vzťahu k nesprávnemu úradnému postupu súdu. Zdôraznil však, že navrhovateľ riadnym procesným spôsobom v konečnom dôsledku takýto dôkaz nenavrhol a doplnil, že v prejednávanej veci by bolo nadbytočné vykonávať akékoľvek dokazovanie výsluchom svedkov z uvedených osôb, keď jediným objektívnym dôkazom o prípadných prietahoch v konaní, resp. o inom nesprávnom úradnom postupe súdu môže byť iba exekučný spis. Keďže žaloba bola nedôvodná, v celom rozsahu ju zamietol, a to bez toho, aby vo veci rozhodoval medzitýmym rozsudkom o právnom základe uplatneného nároku, keďže takýto postup považoval za nehospodárny. Okrem uvedeného preskúmal aj návrh navrhovateľa na prerušenie konania a dospel k záveru, že tento nie je dôvodný a preto ho zamietol. Uviedol, že aj keď navrhovateľ v tomto konaní už raz podal návrh na prerušenie konania z totožných dôvodov a tento bol právoplatne zamietnutý, z dôvodu procesnej čistoty napokon rozhodol o ďalšom návrhu na prerušenie konania a zamietol ho z tých istých dôvodov ako predchádzajúci návrh, keďže nedošlo k žiadnej zmene pomerov. Poukázal na to, že navrhovateľ nepreukázal, že sťažnosť na Ústavnom súde SR skutočne podal a pokiaľ ju aj podal, nie je takáto okolnosť sama o sebe dôvodom na prerušenie konania. Zastával názor, že v tomto prípade vylúčenie sudcov okresného súdu nie je prejudiciálnou otázkou, ktorú nie je súd v tomto konaní oprávnený riešiť. Pokiaľ ide o dôvod prerušenia konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p., ani podľa tohto ustanovenia nepovažoval podmienky na prerušenie konania za splnené. Podľa jeho názoru totiž nešlo o otázku, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, keďže išlo o procesnú otázku a nie o otázku, ktorá je prejudiciálnou vo vzťahu k riešeniu sporu vo veci samej. Na pojednávaní o trovách konania rozhodol v zmysle ust. § 142 ods. 1 O. s. p. tak, že úspešnému odporcovi priznal náhradu trov konania ako budú uvedené v písomnom vyhotovení rozsudku. Keďže odporca trovy konania nevyčísľil v lehote podľa ust. § 151 ods. 1 O. s. p. a zo spisu mu žiadne trovy nevyplývajú, rozhodol tak, že mu náhradu trov konania nepriznáva, keď v zmysle ust. § 151 ods. 2 O. s. p. nebol viazaný rozhodnutím o prisúdení náhrady trov konania - výrokom vyhláseného rozsudku o náhrade trov konania.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ z dôvodov, že v konaní došlo k vadám uvedeným v ust. § 221 ods. 1 O.s.p. a to, že v spojení s ust. § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. sa mu postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p., v konaní rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. g/ O.s.p.), súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p., súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, zároveň dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti, dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatňované a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietal, že súd prvého stupňa vec prejednal v neprítomnosti odporcu a jeho právneho zástupcu postupujúc podľa ust. § 101 ods. 2 O.s.p. s tým, že navrhovateľ riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania. Navrhovateľ uskutočnil podanie, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich k tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu je potrebné z konania vylúčiť, pričom okolnosť, že krajský súd nevezhliadol v označených veciach a skutočnostiach dôvod na

vyľúčenie sudcu nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti, nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Poukázal na rozhodovaciu prax iných krajských súdov. Čo sa týka konečného rozhodnutia vo veci súdom (vyľúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 2 O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval žiadosť navrhovateľa o odročenie nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Rovnako nemal navrhovateľ možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Súd sa tiež dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že navrhovateľom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Namietal porušenie svojho práva na kontradiktórne konanie, kedy navrhovateľ ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k týmto dôkazom o prednesoch vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale vzťahuje sa aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy. Čo sa týka skutočnosti, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, poukázal na skutočnosť, že súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám a následne vo veci meritórne rozhodol ignorujúc ust. § 153b O.s.p. Ďalej poukázal na to, že predložil ako dôkaz o vzniku škody Znalecký posudok č. 1/2014 vypracovaný Znaleckým ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave a namietal, že súd prvého stupňa nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa s predloženým znaleckým posudkom, z ktorého jednoznačne vyplýva, ktoré konkrétne náklady boli navrhovateľom vynaložené v súvislosti so správou a vedením pohľadávky. Poukázal na to, že znalecký posudok preložil až po roku a pol od podania žaloby z dôvodu zložitosti jeho vypracovania, čo je zreteľný doklad o tom, že určenie výšky škody a jej jednotlivých zložiek je zložitou odbornou otázkou, ktorú súd nemôže vyriešiť sám prostredníctvom vykonávaných dôkazov. Vzhľadom na plynutie premlčacích dôb bol pritom navrhovateľ nútený uplatniť svoje nároky včas, a to aj v situácii, kedy vedel výšku škody určiť len odhadom a nebol priestor na získanie znaleckého posudku. V konaní tak podľa názoru navrhovateľa boli preukázané všetky zákonné podmienky pre vznik nároku na náhradu škody, preto bolo potrebné rozhodnúť v súlade so žalobným petitom. Okrem toho zdôraznil, že ak bol doručený v čase predchádzajúcom nariadenému súdnemu pojednávaniu návrh navrhovateľa na prerušenie konania z dôvodu prebiehajúceho konania o prejudiciálnej otázke, ktorou je rozhodnutie o porušení práva navrhovateľa na zákonného sudcu a práva na nestranný súd na základe ústavnej sťažnosti podanej na Ústavnom súde SR, bol súd prvého stupňa povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej o tomto návrhu osobitne rozhodnúť, v súvislosti s čím poukázal na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9Co/174/2014. Žiadal preto, aby krajský súd ako súd odvolací zrušil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na opätovné prejednanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa písomne nevyjadril.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací vec preskúmal podľa ust. § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je potrebné ako vecne správny potvrdiť podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p., pričom v náväznosti na ust. § 219 ods. 2 O.s.p. sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s vecne správnym a vyčerpávajúcim odôvodnením súdu prvého stupňa, na ktoré v podrobnostiach poukazuje.

Súd prvého stupňa neporušil právo účastníkov konania na spravodlivý proces, nakoľko v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak okresný súd ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil aj náležite vyhodnotil (nálež Ústavného súdu SR sp.zn. III ÚS 36/2010). Jeho úvahy a dôvody podporujú príslušný záver o nedôvodnosti nároku navrhovateľa. Rozhodnutie súdu je presvedčivé, premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako aj záver, ku ktorým na základe týchto premís prvostupňový súd dospel sú pre právnickú, ale i laickú verejnosť prijateľné, racionálne aj spravodlivé.

Navrhovateľ založil svoj nárok v prejednávanej veci na tom skutkovom základe, že exekučný súd nerozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenom čase. V rámci vyčíslenia

výšky uplatnenej nemajetkovej ujmy vychádzal z omeškania exekučného súdu v trvaní 12 mesiacov a upozornil, že tento bol bezdôvodne nečinný viac ako 389 dní.

Ako vyplýva z vykonaného dokazovania pred súdom prvého stupňa, uvedené tvrdenie sa nezakladá celkom na pravde. Ako správne konštatoval súd prvého stupňa a odvolací súd sa s týmto konštatovaním v celom rozsahu stotožňuje, dňa 22.11.2010 bol exekučnému súdu doručený návrh oprávneného na zmenu exekútora. Listom zo dňa 14.12.2010 exekučný súd vyzval exekútora, aby v lehote 10 dní od doručenia výzvy predložil exekučný spis, vyúčtoval trovy exekúcie a vrátil poverenie, pričom dňa 30.12.2010 súdny exekútor oznámil exekučnému súdu, že nemá vedomosť o návrhu oprávneného na zmenu exekútora a trovy exekúcie si neuplatňuje, nakoľko sú čiastočne uhradené. Dňa 18.02.2011 zaslal exekučný súd súdному exekútorovi návrh na zmenu exekútora s tým, aby sa súdny exekútor k návrhu vyjadril a následne ho urgoval ďalším listom zo dňa 15.04.2011. Dňa 26.04.2011 bolo exekučnému súdu doručené vyjadrenie súdneho exekútora, exekučný spis a vyčíslenie trov, v nadväznosti na čo bolo uznesením č.k. 2Er/688/2008-22 zo dňa 12.12.2011 okrem iného rozhodnuté aj o návrhu oprávneného na zmenu exekútora.

Zo skutkového stavu zisteného v prejednávanej veci tak síce vyplýva, ako to zároveň konštatoval aj súd prvého stupňa, že zo strany exekučného súdu došlo k nesprávnemu úradnému postupu v tom zmysle, že rozhodnutie o zmene súdneho exekútora na návrh oprávneného nebolo vydané v 30-dňovej lehote vyplývajúcej z ust. § 44 ods. 8 Exekučného poriadku, keď bolo vydané v lehote 12 mesiacov a 19 dní od doručenia návrhu. Právo na náhradu škodu spôsobenej nezákonným rozhodnutím štátneho orgánu alebo nesprávny úradným postupom však nie je absolútne, ale podlieha zákonným obmedzeniam upravujúcim predpoklady na jeho uplatnenie. Okrem samotného nesprávneho úradného postupu musia byť súčasne splnené aj ďalšie podmienky a to vznik škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou.

V tomto smere však navrhovateľ dôkazné bremeno neuniesol. Odvolací súd v zhode so súdom prvého stupňa nepovažuje navrhovateľom predložený Znalecký posudok č. 1/2014, s ktorým sa súd prvého stupňa v rámci dokazovania vykonaného pred rozhodnutím vo veci dostatočne oboznámil, za dôkaz, ktorý by hodnoverným spôsobom preukazoval skutočnosť, že na strane navrhovateľa došlo v súvislosti s postupom exekučného súdu k vzniku majetkovej škody v určenej výške a ktorý by tak vylučoval prípadné pochybnosti ohľadom ľubovoľného a subjektívneho vyčíslenia škody. V tejto súvislosti odvolací súd rovnako poukazuje na to, že správnosť podkladov, z ktorých predmetný znalecký posudok vychádzal, bola jeho spracovateľom kontrolovaná výlučne po formálne stránke, pričom hodnovernosť takejto formy preukázania majetkovej škody spochybňuje okrem uvedeného zároveň to, že jej výška má v každom jednotlivom prípade nesprávneho úradného postupu exekučného súdu pri rozhodovaní o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora predstavovať sumu 31,68 Eur, pozostávajúcu zakaždým z piatich totožných nákladových položiek. Preto súd prvého stupňa postupoval správne, keď uvedenú výšku škody, paušálne vyčíslenú bez prihliadnutia na okolnosti konkrétneho prípadu tvrdeného výskytu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, v rámci skúmania existencie zákonných predpokladov zodpovednostného právneho vzťahu neakceptoval. V tejto súvislosti nemôžu obstať tvrdenia navrhovateľa ani v časti, v ktorej uvádza, že škoda by mala spočívať v nákladoch na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov, nákladoch na udržiavanie správy informačného systému a iné, nakoľko ani v tomto smere navrhovateľ dôkazné bremeno neuniesol, keď spoľahlivo a v súlade s obsahom príslušného exekučného spisu nepreukázal, ako k vynaloženiu špecifikovaných nákladov v súvislosti s rozhodovaním exekučného súdu o jeho návrhu na zmenu exekútora reálne došlo.

Rovnako navrhovateľ neuniesol dôkazné bremeno ani ohľadom preukázania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, a to s poukazom na nesplnenie ďalšej povinnosti bremena tvrdenia v tom smere, aby preukázal a zdokladoval náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch a podmienky, za ktorých by mu mohla byť eventuálne náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch priznaná. Preto aj v tejto časti bol v celom rozsahu správny postup súdu prvého stupňa, ktorý návrh ako nedôvodný zamietol.

Zároveň odvolací súd zdôrazňuje, že čo sa týka nesprávneho úradného postupu v dôsledku prieťahov v exekučnom konaní, je nutné konštatovať, že existenciu zbytočných prieťahov v súdnom konaní môže určiť len Ústavný súd SR, ktorý má právomoc rozhodovať o porušení ústavných práv fyzických a právnických osôb. Napriek tomu súd poukazuje na judikatúru Ústavného súdu SR (1ÚS 27/02, 1ÚS 197/03, 1ÚS 38/04), podľa ktorej dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako zjavne neopodstatnenej je aj zistenie, že sa postup všeobecného súdu nevyznačoval takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy. Nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postupom dotknutého súdu nemusí vyznačovať takými významným prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy. V zmysle záverov Ústavného súdu potom možno konštatovať, že rozhodnutie o zmene súdneho exekútora za stavu, kedy exekučný súd pred vydaním rozhodnutia opakovane (celkovo tri krát) vyzýval súdneho exekútora na vyjadrenie sa k návrhu na zmenu a predloženie exekučného spisu, v lehote 12 mesiacov a 19 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora, nemožno považovať za prieťahy v súdnom konaní, ktoré by mali nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, vedúce k vzniku navrhovateľom uplatnenej majetkovej škody a nemajetkovej ujmy.

Čo sa týka jednotlivých odvolacích námietok, odvolací súd nezistil, že by bola navrhovateľovi postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, že by vo veci rozhodoval vylúčený sudca, prípadne, že by súd nevykonával navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, ani že súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam na základe vykonaných dôkazov a že jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Súd prvého stupňa neporušil právo účastníkov konania na spravodlivý proces s tým, že neobstojí námietka zo strany navrhovateľa v tom smere, že v prejednávanej veci rozhodoval vylúčený sudca. Ako vyplýva z obsahu spisu súdu prvého stupňa o námietke navrhovateľa ohľadom námietky zaujatosti sudcu, ktorému bola vec pôvodne pridelená, bolo právoplatne rozhodované uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 18.10.2012 pod sp. zn. 17NcC/506/2012, kedy krajský súd rozhodol, že sudca Okresného súdu Bánovce nad Bebravou JUDr. G. U., PhD. je vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci. Zároveň nadriadený súd rozhodol o tom, že sudcovia Okresného súdu Bánovce nad Bebravou Mgr. T. H., Mgr. T. T. a JUDr. T. P. nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na tomto súde pod sp. zn. 6C/217/2012, nakoľko nezistil dôvody na ich vylúčenie, v nadväznosti na čo bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie sudkyňi súdu prvého stupňa Mgr. T. T.. Z dôvodu odchodu Mgr. T. T. došlo pokynom predsedu súdu prvého stupňa náhodným výberom k prideleniu veci na prejednanie a rozhodnutie sudcovi súdu prvého stupňa Mgr. T. H., o nezaujatosti ktorého bolo nadriadeným súdom rozhodnuté vyššie citovaným uznesením. S prihliadnutím na tieto skutočnosti súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku zároveň správne rozhodol o návrhu navrhovateľa na prerušenie konania, keď tento opätovne ako nedôvodný zamietol. Čo sa týka samotnej námietky ohľadom rozhodovania vylúčeným sudcom, odvolací súd zdôrazňuje, tak ako bolo uvedené už v predchádzajúcom rozhodnutí, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne podľa tvrdenia navrhovateľa svojim nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť odporcu za majetkovú a nemajetkovú ujmu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. Odvolací súd tiež poukazuje na to, že Ústavný súd SR opakovane odmietol sťažnosti navrhovateľa, ktorými namietal porušenie svojich základných práv na súdnu ochranu a spravodlivý proces z dôvodu, že krajský súd nevyvylučil všetkých sudcov okresných súdov, pričom svoj nárok odvodzuje od postupu tohto okresného súdu.

Okrem toho nie je pravdivé tvrdenie v odvolaní, že súd prvého stupňa prejednal vec v neprítomnosti navrhovateľa a odporcu a jeho právneho zástupcu podľa ust. § 101 ods. 2 O.s.p., hoci tak postupovať nemohol. Súd prvého stupňa sa riadne v odôvodnení rozsudku zaoberal z akého dôvodu pojednával napriek tej skutočnosti, že riadne predvolaní účastníci sa na pojednávanie nedostavili. Súd prvého stupňa sa riadne zaoberal vyhodnotením žiadosti navrhovateľa o odročenie pojednávania za situácie, keď tento ospravedlnil svoju neúčasť mailom niekoľko dní pred samotným pojednávaním. V tomto smere odvolací súd v celom rozsahu poukazuje na vecne správne a vyčerpávajúce odôvodnenie súdu prvého stupňa na strane 3 ods. 2 napadnutého rozsudku (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Rovnako ďalšie odvolacie námietky zo strany navrhovateľa neobstoja z dôvodu, že súd prvého stupňa na prejednanie veci nariadil opakovane pojednávanie, čím účastníkom konania vytvoril procesné predpoklady pre uplatnenie možnosti vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam, ktoré považujú pre rozhodnutie vo veci za podstatné. Vyjadrenie odporcu k návrhu na začatie konania bolo navrhovateľovi riadne doručené dňa 14.03.2013 spolu s predvolaním na prvý termín pojednávania vytýčený na 27.05.2013, pričom tento termín pojednávania bol následne zrušený z dôvodu potreby rozhodnutia o návrhu navrhovateľa na prerušenie konania. Druhý termín pojednávania súd prvého stupňa vytýčil na 26.08.2014 a predvolanie navrhovateľovi doručil dňa 23.07.2014. Žiadneho z nariadených pojednávani sa navrhovateľ napriek riadne doručenému predvolaniu nezúčastnil, rovnako ako ani odporca, preto nemožno uzavrieť, že by v danej súvislosti navrhovateľovi bola súdom prvého stupňa odňatá možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu v konaní. Túto možnosť navrhovateľ nevyužil ani po poučení podľa ust. § 120 ods. 4 O.s.p., ktoré bolo doručené právnomu zástupcovi navrhovateľa dňa 14.03.2013, ako to vyplýva z obsahu spisu súdu prvého stupňa.

Zároveň odvolací súd na záver dodáva, že pokiaľ sa navrhovateľ vo svojom odvolaní domáha z hľadiska skutkového deja jedinečnosti daného deja, ktorý súd prvého stupňa odôvodnil úplne rovnakými dôvodmi, odvolací súd zdôrazňuje, že samotný návrh ako aj podané odvolanie sú z väčšej časti zmätočné a nezakladajú sa na skutkových zisteniach, pretože podstata odvolacích dôvodov zo strany navrhovateľa spočíva v nacyklostilovaných dôvodov, ktoré sa z 90% nevzťahujú na prejednávaný prípad.

Odvolací súd rovnako nezistil, že by súd prvého stupňa v prejednávannej veci aplikoval nesprávne právne predpisy a preto v konečnom dôsledku rozhodnutie ako vecne správne potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 224 ods. 1 v spojení s ust. § 142 ods. 1 a ust. § 151 ods. 1, 2 O.s.p., kedy úspešnému odporcovi v konaní náhrada trov odvolacieho konania priznaná nebola, nakoľko tento si žiadne trovy odvolacieho konania neuplatnil a z obsahu spisu mu trovy odvolacieho konania nevyplývajú.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie n i e j e p r í p u s t n é .